

Fonaments

Un relat de: [walrusluli](#)

El gratacels 900 North Michigan és una obra realment notable: els seus 265 metres el converteixen en un dels deu edificis més alts de Chicago, compta amb un magnífic atri de sis pisos d'alçada que serpenteja entre establiments de luxe i una imponent façana postmodernista, recoberta de pedra calcària i vidre, coronada per quatre grans llanternes que canvien de color al llarg de l'any. L'obra, completada al 1989, compta amb una singularitat que, malgrat passar inadvertida a les legions d'individus que s'entaforen diàriament a l'edifici com obedients formigues obreres tornant al cau, balla esporàdicament pel cap d'en William Pedersen. Aquest, recorda perfectament el plànol de la dotzena (i última) planta d'aparcament subterrani de l'edifici que ell mateix va signar. Com és d'esperar, el plànol definia curosament la distribució i mida de cadascuna del centenar llarg de columnes que vertebraven l'estructura d'acer i formigó. I està segur que no hi ha cap raó, excepte un error del cap d'obra, perquè la penúltima columna a l'extrem sud-est de l'aparcament tingui una amplada exactament vint-i-dos centímetres superior a la de les seves germanes.

Sis-cents dòlars. Aquesta és la quantitat que el cap d'obra va demanar a l'arquitecte associat Lawrence Perkins per fer la vista grossa. De fet, el senyor Perkins ignorava l'origen del problema, però volia evitar com fos el sobrecost d'unes obres aturades per un temps indefinit (el primer trimestre de l'any 1987 era a punt d'acabar i les obres ja anaven considerablement endarrerides). I, sobretot, volia fugir de la mala publicitat: ser identificat amb l'escenari d'un crim era una imatge especialment funesta al sector immobiliari. Col·locar una tona suplementària de formigó era, doncs, un entrebanc menor que amagaria, per sempre més, aquell peu que sobresortia grotescament enmig de la superfície grisa i la malla d'acer.